

különszám **ROMANA**

Széles a világ
– nagy a szerelem

Teri Wilson

A hotel átká

Michelle Douglas

Megvalósult görög álom

Kandy Shepherd

Görögcsavar

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Teri Wilson, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *How to Romance a Runaway Bride* (Harlequin Special Edition)

• Magyarra fordította: Hajnal Gabriella

© Michelle Douglas, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *Miss Prim's Greek Island Fling* (Harlequin Romance)

• Magyarra fordította: Kertész Helga

© Kandy Shepherd, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A mű eredeti címe: *Conveniently Wed to the Greek* (Harlequin Romance)

• Magyarra fordította: Harcsa Henrietta

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 100. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-072-0

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Teri Wilson
A hotel átka

1. FEJEZET

Már hallucinálok is, gondolta Zander. Az megmagyarázna mindent. Vagy stroke-ot kapott. Mert a menyasszonyi ruhás nő, aki a születésnap bulija kellős közepén rontott a terembe, csak látomás lehetett. Allegra évekkal ezelőtt lelépett.

– Kössünk üzletet. Ha harmincévesen még mindketten szinglik leszünk, egybekelünk – javasolta Zander. – Áll az alku?

– Áll! – vágta rá Allegra.

A múlt hetet leszámítva már jó ideje nem gondolt erre a beszélgetésre, ami a körülményeket figyelembe véve nem véletlen. A harmincat betöltve az egész nem tűnt egyébnek, mint jelentéktelen gyerekkori emléknek. Azt az apróságot leszámítva, hogy úgy másfél évtized elteltével egykori szerelme most itt állt talpig menyasszonynak öltözve. Látszólag senki másnak nem tűnt fel a jelenléte, szóval valószínűleg csak a képzelete játszott vele. De az is lehet, hogy a többiek figyelmét a gigantikus méretű születésnap torta kötötte le. Ha szerencséje volt, az előbbi. Tekintete a harminc gyertyával díszített műremlékre siklott. Fogalma sem volt róla, ki kezdte, de a vendégek egyszer csak rázendítettek a *Happy Birthday to You*-ra. Valahogy se a dal, se a meghívott vendégek nem hatották meg.

Hátrapillantott. A nő – talpig fehérben – még mindig ott volt, és egyre jobban hasonlított Allegrára. Mézszőke haja most is laza hullámokban hullt a vállára. Termetre most is ugyanolyan karcsú volt. Kezét a hasára szorítva mély levegőt vett, majd bólított, mint akkor régen, amikor tinédzser korában egy-egy táncverseny előtt a kulisszák mögött erőt gyűjtött. Zander számtalanszor volt szemtanúja a rituálénak. Ekkora hatást azonban még sosem gyakorolt rá. Úgy érezte, ébren álmodik. Megköszörülte a torkát, majd figyelmét a szálloda cukrásza által alkotott, csokis-buorbonös tortacsoda vastag cukormáza tetején olvadó harminc gyertyára összpontosította. Ha az ember New York egyik patinás szállodájának a feje volt, akkor ez kijárt neki. Mosolyt erőltetett az arcára, aztán rádöbbsent, hogy a dal véget ért.

– Elfújod? – kérdezte Ryan Wilde, miközben mindenki Zanderre szegezte a tekintetét: a húga, Tessa, annak vőlegénye, Julian, az anyja, Emily, és még vagy négy tucat vendég, Zander munkatársai és legközelebbi barátai – aznapi randipartnerét is ideértve, akinek pillanatnyilag a nevét sem volt képes felidézni.

Susan. Vagy Stacy. Valami S-sel kezdődő. Ez is arra utal, hogy a kapcsolatait illetően milyen felszínes.

Szóval gondjai akadnak.

Egy frászt. Minden a lehető legnagyobb rendben. A csúcson van. A *GQ* magazin két hónappal ezelőtt bevásárolta Manhattan harminc legbefolyásosabb üzletembere közé. New York egyik legkapósabb agglégényének számít, és ezt a státuszát nem szándékozott egyhamar feladni.

A megállapodás, amelyet ezer évvel ezelőtt kötött Allegrával, csak összezavarta a fejét. Több mint egy évtizede nem látta, és biztos volt benne, hogy ez idő alatt a lány sem gondolt rá egyetlenegyszer sem. Annak idején búcsú nélkül lépett le.

De elég az emlékekből. Vannak dolgok, amelyeket jobb elfeledni, és ami anno köztük történt vagy nem történt, egy a sok közül. Lehunyta a szemét, mély levegőt vett, hogy elfújja végre a gyertyákat. Ám egy ismerős hang a múltból ezt megakadályozta. Egy bársonyos hang, amelyre jól emlékezett.

– Ó, te jó ég! Úgy látom, félbeszakítottam valamit. Sajnálom.

Amikor Zander felnézett, a látomás nagyon is valósnak tetszett. A nő talpig fehérben, kezében halvány rózsacsokorral egyértelműen Allegra Clarknak tűnt. Zander képtelen volt megszólalni. Mi az ördög folyik itt?

– Csak Zander születésnapját ünnepeljük – válaszolta Emily. Kérdő pillantással meredt Zanderre,

aki a döbbenettől szinte lebénult. – Csatlakozz hozzánk! – biztatta a jövevényt Emily.

Azzal felpattant a székéről, és Allegrához sietett, majd barátságosan magához ölelte. Zander húga, Chloe hasonlóképp tett. Zander egyfolytában azon töprengett, vajon feltűnt-e bárkinek is a jelenlévők közül, hogy a betolakodó menyasszonyi ruhát visel.

– Köszönöm – felelte a lány, aztán aggodalommal teli pillantást vetett a mögötte lévő ajtóra. Álla megremegett, amitől Zandernek összeszorult a szíve.

Remélte, hogy a közelben várakozik valahol egy vőlegény is. Ám nem volt ilyen szerencséje. A páni félelem, amely kezdett elhatalmasodni rajta, nem derítette jobb kedvre. Egy szál egymaga virágoztatta fel a Benningtont. A város egyik legbefolyásosabb CEO-jának hírében állt. Elég lett volna egyet csettintenie, és a biztonságiak kérésére diszkréten, de azonnali hatállyal kikísérik az épületből Allegrát. Semmi szín alatt nem veszítheti el a hidegvérét, csak mert ott áll előtte egy nő menyasszonyi ruhában.

Ám a szóban forgó nő nem akar ki.

– Hé! Az ott nem...

– De igen. – Mivel Tessa hallássérült volt, Zander jelnyelven is válaszolt húga kérdésére. Hangja a kelleténél ingerültebbnek tűnt.

Észre sem vette, hogy fortyog benne a düh. Hogy meglepett? Igen. Össze van zavarodva? Kétségtelen. De hogy mérges volna? Allegrára? Ha korábban tagadta volna is, rá kellett döbbsennie, hogy már elég hosszú idő óta így érez.

– Allegra Clark. Nahát – motyogta Tessa. – Ennyi év után.

– Aha – bökte ki Zander a pezsgőjébe kortyolva. Fogalma sem volt, mitévő legyen. Csak ült, akár egy rakás szerencsétlenség, miközben a húga és az anyja megállás nélkül Allegrát ajnározták.

– Egy brandy bizonyára jólesne – csicseregte az anyja, amikor a lánnyal a bárpulthoz értek. – Izgatottnak tűnsz.

– Gyönyörű vagy – vizslatta Chloe tágra nyílt szemmel.

Valóban az volt. Ha lehet, gyönyörűbb, mint valaha. Bár Allegrától akkor is elállt a lélegzete, amikor fasírtban voltak.

Tisztán emlékezett az első összezördülésükre. Egy füledt augusztusi estén történt. Tíz-tizenegy évesek lehettek. Apja pozícióját kihasználva az egész napot a Természettudományi Múzeum légkondicionált épületében töltötték. Allegra szokás szerint előtte loholt, ő pedig utána. Aztán a lány hirtelen megállt, és hátrafordult, hogy mondjon valamit. Hogy mit mondott, rég elfeledte, de a pillanat örökre beleégett az emlékezetébe. Ahogy az is, hogy valahányszor rámosolygott, kihagyott a szívverése, pedig születésétől fogva ismerte. Ám Allegra már nem kislány. Felnőtt nő, aki bár véletlenül bukkant fel pont a születésnap partiján, káprázatos külsejével a legnagyobb döbbenetére még most is megdobogtatja a szívét. Telt ajka, zafírként csillogó szeme, s ívelt szemöldöke, amely arról árulkodik, hogy a múltja megannyi titkot rejteget.

– Szerinted mit keres itt? – fordult Tessa Zander felé.

– Honnan tudjam? – vágta rá Zander, miközben képtelen volt levenni a szemét a lány csábítóan gömbölyded hátsójáról.

– Ugyan már, hisz valamikor megkérted a kezét, vagy nem? – szűkült résnyire Tessa szeme.

– Nem! – szürcsölte Zander összeszorított fogakkal a választ.

A szó szoros értelmében sosem tette. Pusztán megállapodást kötöttek. Egy ostoba, gyerekes megállapodást. Akkoriban jól kijöttek egymással.

Az ötlet az övé volt, ezt kár volna tagadni.

Allegra elvette az egyik felé nyújtott poharat, majd megköszöri a torkát.

– Köszönöm...

Mindkét nő ismerősnek tűnt.

Belekortyolt a borostyánsárga italba, és majdnem félrenyelt. Sosem ivott még tisztán alkoholt. Ahogy esküvőről sem szökött meg még soha.

– Ez micsoda? – kérdezte a pohárra meredve.

– Brandy – válaszolta az idősebb nő. – Tisztán.

Allegra felhorkant. Még hogy tisztán. Vicc. A helyzete mindennek mondható, csak tisztának nem. Sőt, nagyobb slamasztikában már nem is lehetne. Még egy kortyot ivott, ezúttal óvatosabban. A feje szédült. Azt is csak homályosan érzékelte, hogy a kezében tartott rózsacsokor tompa puffanással a bálterem padlóján landol. Amikor az idősebb nő lehajolt, hogy felvegye, kecses mozdulatait követve Allegra azonnal ráismert.

– Mrs. Wilde?

– Igen, kedvesem – válaszolta az asszony, mire Allegra szemét könny futotta el. Emily Wilde valamikor a tánctanára volt. És persze Zander édesanyja. Allegra több időt töltött náluk, mint a saját otthonában.

– Chloe? – szegezte tekintetét az Emily mellett álló fiatalabb nőre.

– Igen – válaszolt mosolyogva a lány. – Örülök, hogy újra látlak.

Mi folyik itt? Évek óta nem látta a Wilde család egyetlen tagját sem. Most pedig itt vannak az esküvőjén. Nem. Onnan lépett meg. Nem kellene üres gyomorral innia. Emily és Chloe nem az ő esküvői partijának vendégei. Ez egy másik buli, az ő partijával szomszédos helyiségben. Pontosabban szólva a bálteremben, amely telis-tele van emberekkel. A nagy sietségben épp ide rontott be. Egy parti kellős közepébe cseppent. Remek. Amikor a szemét lehunyva újabb korty italt préselt magába, a közelben valaki megköszörülte a torkát. Pillantása hirtelen egy tekintélyt parancsoló, jóvágású férfira esett, aki minden szempontból kitűnt az őt körülvevő tömegeből. A személyzet néhány tagjával a háta mögött határozott léptekkel közeledett felé. Az arrogáns alak felettébb ismerősnek tűnt.

Allegra térde megremegett. Zander Wilde. Az ő Zandere.

Nem mintha valaha is az övé lett volna. Soha nem randiztak. Még a végzősök bálján sem ő volt a kísérője. Egykor ugyan a legjobb barátjának számított, és ismerték egymást, mint a rossz pénzt. De mindez már a múlté.

Allegra csak állt, és tágra nyílt szemmel meredt a férfira, aki háromrészes öltönyt viselt, csakúgy, mint hajdanán az apja. Képtelen volt levenni róla a tekintetét. Ám a férfi rettenetesen... komolynak tűnt. Mi több, mérgesnek. Allegra kíváncsi tekintettel kémlelt körbe, hogy fellelje a férfi haragjának tárgyát, mígnem rájött, hogy Zander egyenesen őrá néz. Szíve ismét kalapálni kezdett. A gyomra is remegett. Szó sem volt újabb pánikrohamról. Sokkal inkább érzett valami vonzalomfélélet. Furcsa. És helytelen. Zander a barátja. Legalábbis az volt. Most pedig... ki tudja, micsoda. Ő pedig még most is menyasszonyi ruhát visel. Hozzá akart menni egy másik férfihoz, szóval elképzelése sincs arról, miért remeg a gyomra. Talán csak túlreagálta a dolgot. Nehéz nap van mögötte. A torkát gombóc szorongatta, szemét elfutották a könnyek.

Zander az orra előtt állt meg. Markáns arcvonásairól lerítt, mennyire feszült. Meg kellett állapítania, hogy Zander Wilde utolsó találkozásuk óta férfivá érett.

– Allegra – biccentett felé karót nyelten a férfi, mintha vadidegenek volnának.

Mire föl ez a nevetséges színjáték?

– Zander – mondta, majd karját a férfi nyaka köré fonva melegen üdvözölte a másikat. A mozdulat talán kissé hevesre sikeredett, tekintve, hogy annyi éven keresztül nem találkoztak, de borzasztóan örült a viszontlátásnak. Jobban, mint képzelte.

Zander megdermedt, és azonnal elhúzódott tőle.

– Magunkra hagynátok egy percre?

Bár Allegrára mosolyogva Chloe a többiek társaságában azonnal a bálterem távoli szegletébe somfordált, Emily tapodtat sem mozdult.

– Te is, anya – jegyezte meg Zander nyomatékosabban.

– Zander, talán... – kezdte rá Emily a fejét rázva, ám Zander beléfojtotta a szót.

– Anya, kérlek. Ez a kettőnk dolga. – A szemébe nézve Allegra hirtelen egykori barátjára ismert, ám az illúzió nem tartott soká.

– Rendben – válaszolta Emily arcán tétova mosollyal Allegrára nézve. – Örülök, hogy itt vagy. Elragadóan festesz ebben a ruhában.

Ó, te jó ég! A ruhájáról teljesen megfeledkezett. A férfi láthatóan nem. Rémült tekintete azt sugallta, hogy még sosem látott nőt menyasszonyi ruhában.

– Mire föl ez a cirkusz? Miért küldtél el mindenkit? – Idegesen pillantott a férfi háta mögé. – Azok ott a szolgálid? Ki akarsz vezettetni?

Allegra elnevette magát. Zander korántsem találta a helyzetet nevetségesnek.

– Ők az alkalmazottaim. Én pedig ennek a szállodának az igazgatója vagyok. Senki sem akar innen kivezetetni. Remélem, magad sem gondoltad komolyan. Amúgy mit keresel itt? És miért van rajtad menyasszonyi ruha?

Bár hozzá beszélt, a férfi nem nézett rá. Allegra egyre kínosabban érezte magát. Épp most lépett meg az esküvőjéről. Idegileg, érzelmileg és fizikailag egyaránt kimerült volt. Pihenésre vágyott, és hogy jól kibőghesse magát. Semmi kedve nem volt veszekedni.

– Mindent elmagyarázok, mihelyt elmondod, miért vagy ilyen kiállhatatlan. Régen olyan kedves voltál. – Nem akarta az egekbe magasztalni, annál megalázóbb dolgot el sem tudott volna képzelni. Viszont sírni sem akart előtte. Pedig nem sok hiányzott hozzá, hogy megtegye.

Mostanra férjes asszony kellene hogy legyen. Ezzel ellentétben itt áll egyes-egyedül. Hogy süllhetett el minden ilyen rosszul? Amikor tetőtől talpig végigmérte Zandert, azt kívánta, bár ne volna olyan átkozottul jóképű. A férfi önelégült viselkedését látva csak még idegesebb lett.

– Mi folyik itt? – bökte ki végül.

– Születési bulit tartunk – válaszolta Zander résnyire szűkült szemmel. – Harminc lettem, ha nem tudnád.

Régebben tudta, de az elmúlt, kicsivel több mint tíz évben mást sem csinált, mint próbálta elfeledni a kellemetlen emlékeket, amelyekkel együtt óhatatlanul feledésbe merült néhány kellemes is.

Allegra tekintete a születésnap tortára siklott. Az esküvőjéről egyenesen legrégebbi barátja születési bulijába cseppent. A torta mellett ácsorgó nő kétségbeesett tekintetéből ítélve nyilván Zander éppen aktuális partnere lehet.

– Elnézést, amiért hívatlanul betoppantam. Boldog születésnapot! – nyögte ki nagy nehezen, de valamit sehogy sem értett. Vajon Zander miért van ennyire letörve? Mindegy is. A közbizalomnak ezennel vége. Jelenleg ennél sokkal fontosabb problémája is akad. Például hogy újból felépítse romokban heverő életét.

Azzal hatalmas szoknyáját felkapva a bálterem kétszárnyas ajtaja felé vette az útirányt. Kis szerencséivel eljut a szálloda recepciójára, anélkül hogy belefutna az esküvőre meghívott vendégek valamelyikébe. Esetleg a sajtó valamelyik képviselőjébe.

– Megyek, és kiveszek egy szobát...

– Allegra, várj! Ez nem történhet meg.

– Micsoda? – Talán telt ház van? Lehetséges, hogy a szálloda mindenható igazgatója nem tud számára szobát biztosítani?

Nem fűlt hozzá a foga, hogy szívességet kérjen a férfitől, főleg amikor látta a tekintetén, hogy a legszívesebben az utcára lökné. Ám ott nyüzsögnek az újságírók. Szüksége van egy szobára. És muszáj levetnie ezt az átkozott ruhát is.

– Ez. – Zander mély levegőt vett, majd végül ránézett. Allegra azt kívánta, bár ne tette volna. Ebben a szempárban nem tükröződött sem ártatlanság, sem remény. Nem ismerte a férfit, aki rászégezte a tekintetét. – Nem veszek feleségül, Allegra. Sem most, sem máskor.

Zander karba font kézzel állta anyja tekintetét a terem másik végéből, mint aki az égvilágon semmi rosszat sem tett. Később az asszony nyilván jól megmossa majd a fejét. Emily Wilde roppant határozott teremtés volt, és imádta beleütni az orrát mások dolgába. Most, hogy Zander kishúgát végre eljegyezték, és egy ismert balett-társulat üdvöskéje, anyja nem érezte többé szükségét, hogy őt gyámolítsa. Zander rettegett tőle, hogy ezentúl felette fog basáskodni.

Szerette volna, ha mielőbb megnősül, és unokákkal ajándékozta meg, lehetőleg egy fiúval, aki továbbviszi a Wilde nevet. Lévén egyetlen fiú a családban, Zandert már a gondolattól is

kirázta a hideg. Szívesen átadta volna másnak ezt a terhet, ám nem volt kinek. Amit az előtte álló menyasszonyi ruhás nő csak még nyilvánvalóbbá tett.

Lehet, hogy kissé nyersen fogalmazott, de azt mondta, amit mondania kellett. Emily nyilván őt okolta a kialakult helyzetért, holott egyértelműen Allegra volt a ludas. Ő rontott be hivatlanul. Menyasszonyi díszben. Csakugyan azt hitte, hogy hanyatt-homlok rohan majd az oltárhoz vele? Ha igen, teljesen elment az esze. Nem tűnt örültnek. Inkább csak zavartnak. És gyönyörűnek. Ez tagadhatatlan. Amikor a lány ragyogó kék szemébe nézett, Zander szíve valamilyen megmagyarázhatatlan oknál fogva összeszorult. Elkapta a tekintetét.

– Nem veszel feleségül? – kérdezte hitetlenkedve. Meglepettnek tűnt. – Bizonyára tréfálsz – tette hozzá még szenvtelenül.

Zander egy szót sem szólt. Már elmondta, amit akart. Kizárt, hogy tartsa magát egy ostoba gyerekkori ígérethez. A lány jobb, ha visszamegy oda, ahonnan jött, mielőtt még kínosabb helyzetbe kerül. Allegra szeme résnyire szűkült, úgy nézett rá, mint aki a veséjébe lát. Aztán rózsás ajka mosolyra húzódott. Talán tényleg elment az esze. Szerencsétlen. Zander kinyújtotta felé a kezét. Ami hatalmas hiba volt.

Egyszer régen azt olvasta, hogy egy apró érintés is felszínre hozhat meghatározó emlékeket. Akkor szentimentális képzelgésnek vélte, mondván, az emlékek az elménkben élnek, a gondolatainkból, emlékképekből és érzésekből táplálkoznak, egy érintés vajmi kevés egy emlék felidézéséhez. Ám abban a pillanatban, hogy hozzáért, valami furcsa történt. Teste ellazult, lelke békére lelt. Eszébe jutott, milyen érzés volt Allegrát tánc közben a karjában tartani, a pillanat, amikor a Central Parkban korcsolyáztak, és a lány haján csipkefátyolként tapadt meg a hó, ahogy érezte kalapáló szíve minden dobbanását, amely majd kiugrott a helyéről azon az estén a múzeumban. Aztán elengedte a lány kezét, és újból összefonta a karját. Nincs ideje a múlton merengeni. Allegrának segítségre van szüksége. De vajon kit hívjon fel? New Yorkban már nem élnek rokonai. Élnek egyáltalán?

– Allegra, nézd... – vágott bele.

Ám a lány félbeszakította:

– Te tényleg azt hiszed, hogy azért vagyok itt, mert feleségül akarok menni hozzád?

Kuncogni kezdett, és bár nagyon igyekezett, képtelen volt elfojtani gurgulázó nevetését, amely valamikor zene volt Zander füleinek.

– Csakugyan mulatságosnak találod az ötletet? – kérdezte.

– Nos, ha tudni akarod... igen.

– Igen? Ez nagyon menyasszonyosan hangzott – vont a fel Zander a szemöldökét.

Ettől végre Allegra arcára fagyott a mosoly.

– Ugyan már, hisz tizenhárom éve nem is láttalak.

Majdnem tizennégy. Nem mintha Zander számolta volna.

– Komolyan beszélsz. Csakugyan azt hitted, hogy azért jöttem, hogy az oltár elé vonszoljalak. Elárulnád, Mr. Jól Öltözött, hogy honnan támadt ez a kényszerképzeted?

– Esetleg az öltözékedből? – Bár nem állt szándékában ránézni, pillantása mégis a lány ruhájának dekoltázsát díszítő, finoman csillogó kristályokra tapadt.

– Véletlen egybeesés – közölte Allegra ügyvédi tárgyilagossággal. – Azt gondoltam, ennél több eszed van. Szerinted mi köze az öltözékemnek hozzád?

– Nagyon is sok. Ez már tizennégy évvel ezelőtt eldőlt.

Várta a hatást, hogy a lánynak végre leesik, ám semmi sem történt. Valaha szerették egymást. Nem romantikus szerelem volt az övék, annál valami sokkal mélyebb. Akkor legalábbis így gondolta.

Allegra pislogott, és úgy nézett rá, mintha bizony ő járatná a bolondját vele.

– Fogalmam sincs, miről hadoválsz.

Jól adja az ártatlant, meg kell hagyni. Az alakítása már-már hiteles. Zander közelebb lépett hozzá. Nem akarta megszegyeníteni a manhattani elit előtt. Egyszerűen csak véget akart vetni ennek a színjátéknak. Egyszer s mindenkorra. Ha őszinte akart lenni, szerette volna, ha a lány mihamarabb távozik.

Amióta hozzászokott, hogy nélküle éljen, az élete sokkal egyszerűbb lett. Észszerűbb és kiszámíthatóbb, ha eleinte nehéz is volt. Néha a szemét lehunyva maga előtt látta a sűrű haját, és a fáradhatatlanul fürge táncos lábát. Parfümjének finom vaníliaillata még jóval távozása után is érződött a kedvenc felsőjén. Aztán egyszer csak elhalványult.

Ahogy Zander kérdései is. Miért ment el búcsúszó nélkül? Miért nem jött vissza soha, egyetlen látogatás erejéig sem? Allegrának is pont annyira hiányzott, ahogy Allegra neki? Nem akarta újból feltenni ezeket a kérdéseket, ám ha a lány tovább marad, kénytelen lesz. Nem volt benne biztos, hogy a válaszok kedvére volnának.

A baleset után a lány Cambridge-be költözött a nénikéjéhez. Ennyit tudott. Csak egy vonatra kellett volna felülnie, hogy eljusson Bostonba. Soha egyetlen pillanatig sem gondolta, hogy örökre elment.

– Felesleges tovább színlelned – súgta oda halkán. – Mindketten tudjuk az igazságot. Az alkunk hozott vissza.

– Miféle alku? – kérdezte Allegra a homlokát ráncolva.

– Megegyeztünk, hogy ha harmincévesen még mindketten szinglik leszünk, egybekelünk.

– Ó! – rázta meg a fejét Allegra. – Attól tartok, egyáltalán nem emlékszem.

Zander meredten bámult maga elé. Ha Guy Lombardo valahonnan ott terem, és zenekarával rázendít a *Boldog születésnapot!* kezdetű dalra, sem lepődött volna meg kevésbé. Nem az egyezségük miatt jött. Még csak nem is emlékszik rá. Hihetetlen.

– Nem lehet, hogy valaki mással állapotdál meg erről? Mondjuk, Gretchen Williamsszel?

– Gretchen Williamsszel? – Nyilván csak tréfál. Jó, ha háromszor randiztak, és azt is megbánta. Azonkívül, ha jók az értesülései, Gretchen rég Connecticutba költözött, és szült öt gyereket. Neki biztos nem volt szüksége vészforgatókönyvre. – Biztos nem. Te voltál.

Zander halántéka lüktetett. Mihamarabb el kell innen tűnnie. De itt dolgozik. És gyakorlatilag itt is lakik. Nem megoldás, ha kereket old.

– Értem – felelte Allegra halkán, majd egy hosszú pillanatig némán szemlélte.

Zander ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy a karjába vonja, és szívélyesen üdvözlje, ahogy már korábban kellett volna. Majdnem belepesztult, amikor annyi évvel ezelőtt a lány elment. Még most is borzasztóan hiányzik neki.

Hirtelen Ryan lépett Zander mellé. Unokatestvére és egyben pénzügyi igazgatója fancsali ábrázatát látva a kettejük közt kibontakozni látszó idill azonnal szertefoszlott.

– Sajnálom, Zander – köszörülte meg a torkát a férfi –, de támadt egy kis gond. Igazából nem is kicsi.

– Értem – bólintott a másik. Egyelőre nem tudta eldönteni, hogy tajtékozzon, vagy inkább örüljön. Alig észrevehetően Allegrára mosolygott. – Örültem a viszontlátásnak. És sajnálom a félreértést.

Azzal minden további magyarázat nélkül hátat fordított. Végére is a búcsúzkodás sosem volt az erősségük.

Zander viselkedését látva Allegránál betelt a pohár. Nem sok híja volt, hogy magába roskadjon. Mély levegőt vett, elszámolt tízig, s közben követte a tekintetével a férfit. Aztán szó nélkül kísértelt a bálterem aranyozott, kétszárnyas ajtaján. Ha Zander megtehetette, akkor ő is.

Allegra jól emlékezett még a saját szülinapi bulijaira, amelyek hasonló stílusban értek véget. Míg tizenhat éves nem lett. Madarat lehetett volna fogatni vele, ha édesapja aznap ott van vele, és csókot nyom az arcára, mielőtt elsiet, hogy eleget tegyen a kötelességeinek. A torkát még akkor is gombóc szorongatta, amikor a bálteremből távozva a recepció felé oldalgott. Ha a saját esküvőjéről ki tudott sétálni egyetlen könnycsepp nélkül, Zander Wilde nem ríkatja meg. Különben is, teljesen jól van. Egyszerűen csak felkavarta a viszontlátás, ennyi, és nem több. Ami teljesen normális. Láthatóan Zander sem táplált irányában semmiféle érzelmet.

– Segíthetek? – kérdezte a recepciós pultnál ácsorgó fiatalember arcán sugárzó mosollyal. – Hadd találjam ki, a nászutas lakosztályba szeretne bejelentkezni.

– Nos, nem éppen – bökte ki.

– Ó! – A férfi a ruhájára pillantott, amitől Allegra nagyon szeretett volna végre megszabadulni. Amint a szobájába ér, abban a pillanatban belebújik a szálloda egyik frottírköntösébe, bepackolja magát az ágyba, és alszik egy keveset. – Akkor miben lehetek a szolgálatára?

– Egy átlagos szobára volna szükségem. – Még mielőtt a recepciós bármit szólhatott volna, hozzátette: – Egy egyágyas szobára.

– Egyágyásra? – vonta fel a szemöldökét a férfi.

– Igen – erősítette meg Allegra.

A recepciós bólintott, de továbbra is tanácstalannak tűnt. Rossz ómen.

– Megkérdezhetem, milyen névre szól a foglalás?

– Nem foglaltam szobát.

– Nincs foglalása? – kérdezte a férfi egyre borúsabb ábrázattal. – Sajnálom, de az egyágyas szobáink csak foglalás ellenében vehetők igénybe.

Szóval a megpróbáltatásai korántsem értek még véget.

– Értem. Akkor legyen kétágyas.

A recepciós továbbra sem tűnt sokkal szívélyesebbnek.

– Attól tartok, nincs kiadó kétágyas szobánk sem.

Allegra szíve egyre gyorsabban kalapált. Ilyen nincs.

– Rendben. Jó lesz a nászutas lakosztály. – Vészterhes időkben vészforgatókönyv kell.

A recepciós megvonta a vállát. Kezdett Allegra idegeire menni.

– Az is foglalt. Telt ház van. Foglalás hiányában semmit sem tehetek magáért.

– Telt ház? Egyetlen nyomorult szobájuk sincs?

Képtelenség. Hová az ördögbe menjen? Most mégis mihez kezdjen? Térjen vissza az esküvői bankettjére, és kérje meg egykori vőlegényét, hogy vigye ki a reptérre? Ha a recepciós megszánja, sem tudja kifizetni a szobát. A szertartásról a táskája nélkül sétált ki, amiről igazság szerint azt sem tudta, hol van, hitelkártyákkal teli pénztárcájáról nem is szólva.

Miért is egyezett bele, hogy Manhattanben legyen az esküvő? Ragaszkodnia kellett volna Cambridge-hez, ahol Spencerrel éltek. Miért is hagyta rábeszélni magát, hogy térjen vissza ide?

Mert Spencer politikus. És nagy, puccos esküvőt akart, olyat, amely kellő figyelmet kap majd a sajtóban. Teátrális menyegzőt. Allegra későn jött rá, hogy ő nem egyéb, mint egy bábu.

– Minden szobánk foglalt – válaszolta a recepciós arcán együttérző mosollyal. – Tehetek bármi mást magáért? Óhajtja, hogy hívjak magának egy taxit?

– Arra semmi szükség – szólt közbe valaki a háttérből.

Amikor Allegra megpördült, Zander édesanyjával találta magát szemközt. A kellemetlen kis közjáték után nem Emily Wilde volt az az ember, akivel beszélgetésbe szeretett volna elegyedni, de ez az eshetőség valamivel jobb volt, mintha Zander állna vele szemben.

– Helló, Mrs. Wilde!

– Sosem szólítottál így. Emily, emlékszel? – Az idősebb nő arcán barátságos mosoly villant. – Nem akartam hallgatózni. Kifelé menet azonban véletlenül mindent hallottam.

– Szerettem volna kivenni egy szobát, ám a jelek szerint telt ház van.

– Mint minden télen. New Yorkban ez teljesen szokványos. – Emily oldalra biccentette a fejét. – Ha jól emlékszem, hamarosan itt a te születésnapod is.

Mindösszesen két hét, és ő maga is betölti a harmincat. Ha csakugyan volt közöttük ilyen megállapodás, akkor tizennégy napjuk van, hogy beváltsák az ígéretüket. Ám ezt kizártnak tartotta. Ha Zander volna a földön az egyetlen férfi, akkor sem menne hozzá soha. És vajon mikor vált belőle ilyen pöffeszkedő hólyag? Amióta szállodaigazgató? Az ő Zandere a családi vállalkozást akarta továbbvinni, a Wilde Tánciskolát. Ha egy Broadway-darabban látja viszont, akkor sem lepődik meg jobban. Pillanatnyilag azonban Zander foglalkozása aggasztotta a legkevésbé.

– Allegra, drágám, nem festesz valami jól – közölte Emily kezét a lány homlokára fektetve. – Le kellene pihened.

Allegra bólintott. Emilynek igaza van. Még sosem vágyott ennyire egy kis pihenésre. Az utóbbi

években elég hányatott sors jutott neki. A szálloda előterében mégsem heveredhet le. Bajba kerülne, a végén még letartóztatnák. Az volna csak igazán e szörnyű nap stílusos befejezése!

– Nálam van hely bőven – jelentette ki Emily ellentmondást nem tűrően.

– Tessék? – Allegra megrázta a fejét. – Ó, nem, nem tehetem...

De Emily már le is vetette a kabátját, és Allegra vállára terítette.

– Persze hogy megteheted. Kislánykorodban is sokszor hazajöttél velünk a táncórák után.

– De azóta minden megváltozott. – A kijárattól alig két lépésre megállt. – Emily, nem tehetem.

Zandernek nem tetszene. Pár perccel ezelőtt már így is összezördültünk.

– Hallottam. Ahogy fél Manhattan is. Zander véleménye cseppet sem számít. Az én házam. És már ne haragudj, de attól tartok, nincs túl sok választásod, és én sem hagyhatlak magadra. Tartozom ennyivel a szüleidnek. Gyere haza! – suttogta végül alig hallhatóan.

Szülei említésére Allegra nem tiltakozott tovább. Nem volt ereje megküzdeni a múlt árnyaival. Ma este nem. Semmire nem vágyott jobban, mint hazatérni, már ha tudná, hol van az otthona.

2. FEJEZET

Zander meredten bámult Ryanre, aki az íróasztalával szemközt egy fotelben ült, és próbálta felfogni, amit az unokatestvére épp az imént osztott meg vele.

– Egy újságíró azt kérdezte, hogy a szállodát csakugyan átok sújtja-e?

Furcsa. Zander számára nem volt ismeretlen a New York-i bulvársajtó. Pontosan tudta, milyen kíméletlen világ az. De egy átok? Ez még a *Post* vagy a *Daily News* részéről is nevetségesen hangzik.

– Nem igazán kérdezte – ráncolta a homlokát Ryan. – Kézpénznek vette.

Zander feszülten felsóhajtott. Erre a felhajtásra most tényleg nincs szüksége. Pláne egy ilyen nap megkoronázásaként, amikor már az Allegrával való viszontlátás is ennyire felkavarta. Főleg a lány ama kijelentése, hogy nem emlékszik az egymásnak tett házassági ígéretükre.

De akkor mire fel a menyasszonyi ruha?

– Értem. – Szüksége van egy italra. Lehetőleg egy martinire. Valami olyasmire, ami képes kitörölni mindent az emlékezetéből, ami az előző fél órában történt. – Egy cikk a helyi bulvársajtóban még nem a világ vége. Pusztá hírvetés, semmi több.

– Szó sincs a bulvársajtóról – tette hozzá Ryan gondterhelt arckifejezéssel. – A *Times* volt.

Ez nyilván valami rossz vicc. A *New York Times* több Pulitzer-díjat nyert, mint bármely másik lap a világon.

– Oké. Majdnem bevettem. A Szürke Hölgy, ahogy a *Times* becézik, a leghitelesebb hírforrás New Yorkban, amely nem táplálja az éppen aktuális pletykát. Soha nem közölnének le egy sztorit egy átok sújtotta szállodáról.

– Az esküvői rovat minden gond nélkül.

Zander nagyot nyelt. A helyzet sokkal rosszabb, mint gondolta.

Jó. Benne vannak a *Times*ban. Az esküvői rovatban. Na és? Hamar ki kellett ábrándulnia.

– Hogy egészen pontos legyek, a vasárnapi szám esküvői rovata – közölte Ryan nagy levegőt véve.

Zander köpni-nyelni se tudott.

– A vasárnapi szám?

– Úgy bizony.

Ennél az is jobb volna, ha a címdalton húzták volna le őket. A vasárnapi szám esküvői rovata az egész világ olvasóinak érdeklődésére számot tart. A holdkóros mátkapárok sokaságának hála, a manhattani luxusszállodák többségéhez hasonlóan a Bennington is az esküvőiparnak köszönheti bevétele jelentős részét.

Megrázta a fejét. Ez nem történhet meg. Ahhoz túl sok munkája fekszik a Benningtonban.

– Honnan a csodából támadt a szerkesztőnek az az ötlete, hogy a szállodán átok ül?

– Komolyan kérdezed?

– Még szép.

Abban a pillanatban, ahogy kimondta, lelki szemei előtt megjelent Allegra. Újra lepergett előtte a beszélgetésük, amely azóta is kínozza. És hirtelen leesett neki.

– Újabb szökevény menyasszony, nem igaz? – hördült fel bosszúsan.

– Bingo! Az ara, aki berontott a születésnap partidra. Akiről azt hitted, hogy oltár elé akar cipelni.

Zander felsóhajtott. Nem csoda, hogy Allegra a képébe nevetett. Tényleg nem azért jött, hogy behajtsa rajta egykori ígéretét, hanem megszökött az oltár elől.

Ryan résnyire szűkült szemmel figyelte, majd nekiszegezte a kérdést:

– Jegyesek voltatok?

– Nem – vágta rá Zander felindultan. – Semmi ilyesmi.

Ryan várakozásteljesen nézett Zanderre, aki nem volt közlékeny kedvében.

– Erre a hétvégére két esküvőt vállaltunk be. Melyik hiúsult meg?

Bár a rendezvények szervezése, köztük az esküvőké, nem kifejezetten Zander hatáskörébe tartozott, igazgatóként mindenben rajta tartotta a szemét, ami a szállodájában zajlott. Mindenről tudott, szóval kizárt, hogy elkerülte volna a figyelmét egy esküvő, amelyen a menyasszonyt Allegra Clarknak hívják.

– A Warren esküvő – felelte Ryan elgondolkozva.

A massachusettsi Cambridge város tanácsosának és polgármesterjelöltjének, Spencer Warrennek az esküvője. Nem csoda, hogy a *Times* felfigyelt az ügyre. A vendéglistán a menyasszony neve mellett Ali Clark áll. Most így hívnák? Zander nem tudta eldönteni, melyik a meglepőbb. A tény, hogy Allegra nevet változtatott, vagy hogy politikuseleség akart lenni. Ideje szembenézni a valósággal. Ezt az Allegrát nem ismeri. A lány legalább annyira nem akart hozzámenni, mint amennyire ő nem akarta elvenni.

– Ebben a hónapban ő a harmadik menyasszony, aki meggondolta magát.

– Három hónappal ezelőtt is volt egy – bólintott Ryan.

A mendemondának tehát van alapja.

– Ha ez így megy tovább, az esküvőbiznisznek befellegzett.

– Csávában vagyunk.

– Nem! – ingatta lassan a fejét Zander. – Be kell bizonyítanunk, hogy tévednek.

Nem adja fel ilyen könnyen. Egy szökevény ara nem kényszerítheti térdre.

Még az sem, akibe valaha reménytelenül szerelmes volt.

Allegra másnap reggel a kelő nap halvány rózsaszín sugaraival ébredt, amelyek sejtelmes fénybe vonták a vendégszobát. Első benyomása az volt, hogy fehér dongaboltozatával és antik hatású mosdófülkéjével milyen otthonos és kényelmes a padlásszoba. A következő pedig az, hogy már az idejét sem tudja, mikor aludt ilyen jól.

Aztán eszébe jutott minden: gyakorlatilag hajléktalan, New Yorkban ragadt, se munkája, se vőlegénye, fogalma sincs, mihez kezdhetne. Ennek ellenére már rég nem érezte magát ilyen remekül. Egyszer az életben talán tényleg helyes döntést hozott. Jól tette, hogy visszajött... hogy hazajött.

A bökkenő csak az, hogy ez nem az otthona. Hanem Zander mamájáé. A halványszürke pizsama, amelyben aludt, is csak kölcsönbe van. Legalább három számmal nagyobb a kelleténél. Zander papájáé lehetett.

Ezzel együtt jó érzés volt itt lenni. Békés. Széthúzta a függönyt, és nézte a nagy pelyhekben szállingózó havat. A járdán egy fekete kismacska téblábolt. Minden olyan festőinek tűnt, hogy Allegrának összeszorult a szíve. Úgy vélte, ha alszik egy keveset, talál megoldást a helyzetére. Ám semmi sem változott. A szállodában telt ház van. Ha fel is szabadul szobájuk, akkor sem tudja miből kifizetni. A kártyájával jó, ha két-három éjszaka költségét tudja fedezni, aztán lenullázódik. Minden vagyonát az álomesküvőjére költötte. A puccos vacsorára, a vonósnégyesre, a virágokra...

Lehunyta a szemét, és azt mondogatta magában, hogy minden rendben lesz. Ám amikor kinyitotta, rádöbbsent, hogy csak átlatja magát. Kikászálódott az ágyból, és elindult lefelé a Viktória-stílusú lépcsőn, amely Emily konyhájába vezetett. Kávéra vágyott. Méghozzá sokra.

– Jó reggelt, drágám! Hogy aludtál? – üdvözölte Emily a *New York Times* aznapi számát olvasgatva.

Allegra tekintete azonnal a címoldalra tévedt. A főcím alatt rögtön kiszúrta Spencer képét.

– Remekül, köszönöm. – Vetett egy pillantást a kék-fehér színű, toile mintás tapétával borított falakra és a polcokon sorakozó, töméntelen mennyiségű porcelán teáscsészére. Itt mintha megállt volna az idő.

– Gyere, és ülj le! – invitálta Emily. – A reggelid a sütőben melegszik.

– Ne fáradjon, Mrs. Wilde! Már így is épp eleget segített.

– Badarság. – Emily Allegra vállára tette a kezét, majd az asztalhoz kísérte. – És ne hívj folyton Mrs. Wilde-nak! Nem balettórán vagyunk.

Allegra leült, és nézte, ahogy az asszony kivesz a sütőből egy hatalmas tálat, akkora adag

finomsággal, amely egy hadsereg számára is elég lett volna.

– Amíg kiszolgálod magad, főzök egy csésze kávé – mondta, miközben tányért rakott elé.

Allegra az idejét sem tudta, mikor készített számára bárki is reggelit. Vagy bármit. Könnyen hozzá tudna szokni az efféle kényeztetéshez, de nem fog.

Nem kellene. Nem lehet.

– Ez isteni. Nagyon köszönöm. Ahogy minden mást is. Nem tudom, mihez kezdtem volna, ha nem fogad be tegnap este.

– Szép kis csávába kerültél.

De még milyenbe. A gyomra még most is görcsbe rándult. Kényszerítenie kellett magát, hogy Emily szemébe nézzen.

– Akarsz róla beszélni? – kérdezte az asszony.

– A neve Spencer Warren. De azt hiszem, ezt már tudja.

Elég volt egyetlen pillantást vetnie az újságra, és a torka összeszorult, a keze remegni kezdett, féltő volt, hogy ismét rájön egy pánikroham.

– Hatalmas felfordulást okoztam – suttozta.

– Helyesen cselekedtél – válaszolta Emily, és bár Allegra tisztában volt vele, hogy csak azért mondta, hogy megnyugtassa, máris jobban érezte magát. – Addig maradsz, ameddig szeretnél.

– Nem tehetem.

– Persze hogy megteheted. Nem bánom, ha gondoskodhatom valakiről.

– De rendbe kell hoznom az életem. – Munkát kell találnom. Ruhám sincs. És egy lakásra is szükségem volna. – Padlón vagyok.

– Biztosan hamar talpra állsz. Adj magadnak egy hónapot!

– Egy hónapot? – Vajon hányszor botlana ezalatt Zanderbe? – Kizárt.

– Akkor legalább egy hetet. Nem akarlak lelombozni, de egy nap alatt nem tudod magad ismét összerakni.

Van benne valami. Egy hét nem a világ. Igazgatóként Zander nyilván minden idejét a puccos szállodájában tölti. Még a szülinapi buliján is dolgozott. Kicsi a valószínűsége, hogy folyton Emilynél lógjon. És hét nap csak elég, hogy átgondoljon mindent.

– Ha csakugyan nem gond, maradok – mondta nagy levegőt véve.

– Már miért volna? – legyintett az asszony.

– Mert Zandert már így is kínos helyzetbe hoztam. Zaklatottnak tűnt.

– Minden biztonnal megérdemelte – vont a vállát Emily a kávéját szürcsölve.

Tulajdonképpen igen. A félreértés teljes mértékben az ő hibája. Ki a fenének jutna eszébe olyan ostobaság, mint neki? Egy egoista, öntelt alaknak, mint Zander. Valakinek, aki épp most lépett be a konyhába, és akinek láttán Allegra majdnem félrenyelt.

– Zander.

A férfi a küszöbön állva bámult a lányra, feje körül fehér hópihék kavarogtak. Allegrát a hideg is kirázta, amikor becsapta maga mögött az ajtót.

– Allegra? Te meg mit keresel itt? – Zander tekintete előbb a lány pizsamájára, majd mindjárt utána az arcára siklott. A szeme vörös volt, az arcát kifújta a szél. A haja összekócolódott, mintha most kelt volna fel, bár ugyanazt az öltönyt viselte, amelyet tegnap is. Szemmel láthatóan egy szemhunyasnyit sem aludt, amióta elváltak.

Allegra megszédült. Még soha az életben nem látott olyan fickót, aki a kimerültsége ellenére ilyen jóképű lett volna. Szemét lesütve a tányérjára meredt.

– Itt lakik – felelte Emily.

– Nagyon vicces – nevetett fel a férfi.

– Nem tréfálok. És ne légy goromba a vendégünkkel!

Allegra csak pislogott. A vendégünkkel? Ez meg mit jelentsen? A reggelizőasztalra nézve hirtelen kapiskálni kezdte.

– Egy pillanat. És te mit csinálsz itt?

– Zander szintén itt lakik – trillázta Emily kedvesen. – Nem említettem?

Zander rövid időn belül immár másodszor hitte azt, hogy képzelődik. Sajnos bármit tett, a látomás nagyon is valóságosnak tetszett. Allegra ott ült a konyhában teljes életnagyságban, és kávésbögrét tartó kezét telt ajkához közelítve tekintetét egyenesen rá szegezte. Tétovának tűnt. Annyira, hogy Zander nagyot sóhajtva kapott a bögréje után, még mielőtt a lány a kávé magára borította volna. Meg a pizsamájára, amely a bögréhez hasonlóan szintén az övé volt. Allegra a révületéből csak akkor tért magához, amikor a férfi keze a kezét súrolta. Tágra nyílt szemmel fordult Emilyhez.

– Nos, ami azt illeti, erről megfeledkezett.

Mivel kerülte a tekintetét, Zander biztos volt benne, hogy anyja szántsándékkal hallgatta el ezt az apróságot. Mintha nem lenne elég baja anélkül is, hogy Emily Wilde kerítőt játszik. Csodás.

A lány elkerekedett szemmel nézte, hogy beleszik a kávéba, amit az előbb még ő kortyolgatott.

– Még mindig édesanyáddal élsz? – kérdezte ártatlanul.

Valójában pont fordítva. Három évvel ezelőtt, amikor a tánciskola csődközeli helyzetbe került, megvette anyjától a házat. Allegra higgyen csak, amit akar. Nem áll szándékában beavatni a család bizalmas dolgaiba.

– Ha ez a benyomásod... – vonta meg a vállát a férfi.

– Hová lett Mr. Jól Öltözött? Csak nem vagy másnapos?

Csodát. Egész éjjel azon töprengett, hogy kerülhetnék el a küszöbönálló botrányt.

– Nem értem, miért volna gond, ha igen.

– Egyszerűen csak meglep – közölte a szemét forgatva, de Zander ezúttal nem vette be. – Utolsó találkozásunk alkalmával az foglalt le, hogy feleségül vegyél-e.

– Allegra, drágám – köszörülte meg a torkát Emily. – Félreérted. Igazából...

– Igazából gyakrabban alszom a szállodában, mint idehaza – fejezte be a mondatot Zander. Nem akarta anyját még inkább belekeverni a dologba. Kisebb gondja is nagyobb volt annál, semmint Allegra okfejtését hallgassa az életkörülményeiről vagy a szexuális életéről. És ez utóbbi tényleg nem tartozik az anyjára. Ez a beszélgetés már így is épp elég kínos. – A Benningtonban különben is telt ház van.

– Magam is így értesültem – motyogta Allegra.

– Ugyan, Zander, nincs hová mennie – nézett Emily a fiára.

Zandernek több esze volt, semmint vitába szálljon vele, nem mintha akart volna. Ahhoz túl fontos volt neki Allegra, hogy az utcára lökje.

– Olvastál ma reggel valami érdekeset? – szegezte anyjának a kérdést.

Emily a tekintetével követte az övét, mígnem pillantása a *New York Times* aznap reggeli számán állapotodott meg.

– Szóval már láttad.

– Mit is? – kérdezte Allegra.

– Említésre sem méltó, drágám – rázta meg a fejét az asszony.

– Ezt azért nem mondanám – vélte Zander, inkább nem firtatva anyja álláspontját.

Az esküvői rovathoz lapozott. A főcímre nézve kiszáradt a torka. Pedig már látta. Ő és Ryan megvárták a reggeli kiadást, hogy lássák, mekkora az okozott kár. Hatalmas. A gyomra még most is görcsbe rándult, ha rágondolt. Allegra orra elé tolta az újságot.

– A szállodádon átok ül? – pislogott a lány értetlenül.

Zander most először vette szemügyre figyelmesebben. Ennivalóan nézett ki, ami egyszerre volt idegen, de ébresztett benne ismerős érzéseket. Megszámolni sem tudja, hányszor ült már itt korábban is. Ám az rég volt. Már az idejét sem tudja, mikor. A legszívesebben ő maga is leült volna, hogy beszélgessenek végre. Csakhogy ez lehetetlen. Hogy pontosan miért, nem tudta volna megmondani. Talán mert a lány fenekestül felforgatta az életét. Vagy azért, mert képtelen volt levenni a szemét a pizsamája alatt rejtőző csábos domborulatairól. Akár így, akár úgy, nem folytathatják, ahol abbahagyták. Már nem gyerekek.

– Szó sincs róla! – sziszegte fogát összeszorítva.

– Persze hogy nincs – legyintett Emily elutasítóan. – Nem is értem, honnan szedték ezt az

ostobaságot.

– Javaslom, olvasd el az első bekezdést – tanácsolta a férfi, majd a kávéfőzőhöz lépett, és újabb adag kávé telt a bögréjébe. Bár valószínűleg a világ összes kávéja sem lenne elég, hogy megint egyenesbe jöjjön. Amikor ismét visszafordult, és meglátta Allegra sápadt arcát, mardosni kezdte a bűntudat. A kávéscsészét a lány elé tette az asztalra. Allegra kék szeme felragyogott, ahogy ránézett. A csendet végül Emily törte meg:

– Fel sem tűnt, hogy az utóbbi időben ennyi ara futamodott meg a boldogító igen előtt. Miért nem említetted?

– Talán tényleg furcsa, de nem nevezném átoknak. Valószínűleg azért, mert racionálisan gondolkodom.

– Bizonyára – felelte Allegra, de a férfi egy pillanatra sem dőlt be neki. – És mondd csak, mindannyiukról azt feltételezted, hogy hozzá akarnak menni? Vagy csak rólam?

Zandernek nehezebbre esett türtőztetnie magát. A legszívesebben kipenderítette volna a lányt.

– Azért négy menyasszony már elgondolkoztató – tette hozzá Emily.

Remek. Ha már a saját anyja beveszi ezt a maszlagot, mihez kezdhetne?

– Tegnapig senkinek sem tűnt fel. Ezek szerint három szökevény ara még elmegy. – Jelentősegteljesen Allegrára nézett. – Négy már baljós előjel.

– Ennél nagyobb ostobaságot még sosem hallottam.

– Egy olyan figyelemre méltó vőlegény, mint a tiéd, sokat nyom a latban. Egy képviselőjelölt nem akárki.

Ahogy kimondta, tudta, túlzásba esett. A cikk nem Allegra hibája. Nem egészen. Nincs hozzá joga, hogy a meghíúsult esküvője miatt pocskondiázza. Főleg úgy, hogy valamikor ő is majdnem beadta a derekát.

– Biztos vagyok benne, hogy minden egyes menyasszonynak nyomós oka volt rá, hogy meggondolja magát – szögezte le a lány halkan, de keze az ölében jól láthatóan remegett.

Bár gyűlölte magát érte, Zander nem tudta megállni, hogy megkérdezze:

– Felettébb kíváncsi volnék azokra az okokra.

Sem az idő, sem a hely nem volt alkalmas egy őszinte beszélgetésre. Ő hulla fáradt, a lány menyasszonyi ruhája valahol ott hever a közelben, és különben sincsenek egyedül. De képtelen tisztán gondolkodni, amikor a lány itt ül vele szemben, és ilyen gyönyörű, csábító és elveszett.

– Ebből elég – állt fel az anyja. – Zander, neked aludnod kellene. Allegrának pedig nincs ideje további vattázásra. Vár bennünket a munka.

– Miféle munka, Emily? Nem értem, miről beszél – kapta fel a fejét a lány.

– A stúdió, kedvesem – mosolygott az asszony. – Bizonyára emlékszel.

Zander úgy gondolta, eleget hallott. Allegra visszatért New Yorkba, és láthatóan az életébe is. Abban nincs semmi meglepő, hogy a Wilde Tánciskolába is. Bár hosszú idő eltelt, mindig is oda tartozott.

Ahogy valamikor ő maga is. De az az idő már elmúlt.

Amikor belépett az ajtón, Allegrának olyan érzése támadt, mintha csakugyan hazatért volna. Az elmúlt évek során itt semmi sem változott. A sima fapadló, a tükörrel borított falak, a polcon lévő kék lemezjátszó... mind-mind kellemes emlékeket idéztek fel benne. Gyerekkora java részét ezen falak között töltötte. Sosem gondolta, hogy egyszer még visszajön. Ám nem igazán volt választása. Ha nem kíséri el Emilyt a stúdióba, a lakásban kénytelen maradni Zanderrel. Az pedig nem sok jót szült volna.

– Miért nem vetsz egy pillantást a lemezekre, és választasz kísérőzenét a felnőtt balettóra rúdgyakorlataihoz? – kérdezte Emily, majd bekapcsolta a számítógépet a recepciós pultnál. – Még emlékszel rá, hol vannak, nem?

– Igen – válaszolta Allegra, és örült, hogy végre elfoglalhatja magát valamivel. Bármivel, ami eltereli a gondolatait, és nem gondol folyton azokra az időkre, amiket itt töltött.

A lemezek most is ott sorakoztak a lemezjátszó alatti polcon, ahogy egykor. Azonnal kiszúrta

a kedvenceit – azokat a számokat, amelyek a gondtalan napokra emlékeztették, amikor legfőbb gondja az volt, emlékszik-e a táncversenyen előadandó koreográfia lépéseire.

Mit nem adott volna, ha visszamehetne abba az időbe! Ez persze lehetetlen. Hogy mennyire, arra csak akkor döbrent rá, amikor a Bennington báltermében megpillantotta Zandert. Miért gondol rá állandóan? Talán mert még mindig a kabátjában van, ami férfias illatot áraszt: cédrus és szantálfa. Hirtelen mozdulattal lehámozta magáról, és az egyik szék karfájára hajította. Ahogy Zander tenné. Allegra elvörösödött. Nem gondolhat folyton Zander Wilde-ra. Csak mert múlt éjjel az ő pizsamájában aludt, még nincs helye a gondolataiban. Egy férfinak sincs. Előlről kezd mindent. Egyedül.

Kicsúszhatta az egyik albumot a tokjából, a lemezjátszóra tette, majd finom mozdulattal ráhelyezte a tűt. A sercegése a lemezen jóleső érzéssel töltötte el. Önkéntelenül megfeszítette a lábfejét, és játszi könnyedséggel mutatott be egy rond de jambe-t.

- Mindig elegáns tartásod volt – jegyezte meg Emily, mire Allegra azonnal megállt.
- Nem is hallottam bejönni. Csak ügyetlenkedem.
- De gyönyörűen. A technikád még mindig a régi – kacsintott Emily. – Ez látszik.
- Ezt egyetlen rond de jambe-ből meg tudja ítélni? – nevetett Allegra.
- Még be sem léptél a stúdióba, és tudtam. A tartásod, drágám, olyan, akár egy balerináé.
- Pár évig Bostonban táncoltam. De csak a tánckarban.
- Ne értékeld ennyire alul magad – rázta meg a fejét Emily. – Hihetetlenül tehetséges vagy. Mindig is az voltál. Jómagam azt hittem, kiváló parkett-táncos válik majd belőled.

Allegra szíve nagyot dobbant.

- Már az idejét sem tudom, mikor táncoltam utoljára. Nem, amióta...

Emily pontosan tudta, mit akar mondani. Tizennégy évvel ezelőtt azon az esős napon ugyanis ő volt, aki közölte vele a rossz hírt. Szavai még most is tisztán és érthetően csengtek Allegra fülében. Mintha csak tegnap lett volna. Emily hangja remegett, szeme végtelen szomorúságról árulkodott. Ahogy emlékezett a vigasztaló ölelésre is, amikor órákon keresztül csak sírt és sírt. Allegra szeme könnybe lábadt. A hang Emilyhez tartozott, ám Zander volt, akinek a karjában végül megnyugvást lelt.

- Tudod, akkor ő is felhagyott a tánccal – mesélte Emily halkan.

- Nem akart mindent előlről kezdeni egy másik partnerrel?

A pároknak idő kell, amíg összeszoknak. Néha pár hónap, de van, hogy évek is. Allegra és Zander soha nem táncoltak mással. Miután a nénikéjéhez költözött Cambridge-be, Allegra szögre akasztotta a tánccipőjét, és inkább átnyergelt a balettre.

- Olyasmi – felelte mosolyogva az asszony.

Allegra tekintete hirtelen a falon lógó, bekeretezett fényképekre siklott. Pillantása ide-oda cikázott, mígnem rálelt kettejük képére. A védjegyükké vált tangópózzal. Amelyen kart karba öltve, szorosán egymáshoz simuló testtel kapták le őket. Allegra egyik lábát Zander csípője köré csavarta, Zander keze pedig a hátára simult. Míg ő kacéran nézett a kamerába, Zander figyelme csakis rá összpontosult. A fotót látva megborzongott. Kísérteties volt a hasonlóság a kép és aközött, ahogy tegnap este óta Zander stírlötte. Akkoriban csak megjátszották a dolgot, hiszen tizenévesek voltak. A csábító mozdulatok és a perzselő tekintet csupán az előadás részét képezte. Allegra egészen mostanáig legalábbis így gondolta. Emily átható pillantása azonban zavarba hozta.

- Akkor eldőlt. A reggeli órát átveszed – nyugtázta az asszony.

- Hogy micsoda? Nem... – vágta rá Allegra habozás nélkül.

- Talán mást terveztél?

Semmit a világon, azon kívül, hogy rendbe teszi az életét, ami pillanatnyilag úgy tűnt, meghaladja az erejét.

- Emily, még sosem tanítottam. – Ráadásul balettcipője sincs. A kölcsönbe kapott fekete, megkötős felső és a leggings hirtelen máris értelmet nyert.

- Ne izgulj! Teljesen kezdők. Fél óra rúdgyakorlat, egy kevés adagio, a végén egy reverence, és kész. Ha jól meggondolom, talán a kezdő gyerekcsoport óráit is átveheted.

Allegra hevesen megrázta a fejét. Épp elég, hogy a Wilde családnál lelt menedékre. Nem dolgozhat nekik.

– Ez nagyon rossz ötlet.

– Hatalmas segítség volna. Eredetileg ezt a csoportot Tessa tanította, de amióta primabalerina lett a Manhattan Balettnél, nincs rá ideje. Naponta hat órát tartunk, és egyedül nem győzöm.

Emily még mindig tanít? Hisz már akkor fontolgatta a visszavonulást, amikor ő még iskolába járt. A terv az volt, hogy Zander húgai, Tessa és Chloe veszik át a táncórákat, ő pedig az üzletre koncentrál.

A jelek szerint egyikük sem ér rá tanítani. Tessa éjt nappallá téve táncol, Chloe pedig a Rockette tagja. Nincs idejük a családi bizniszre. Zander meg továbblépett. Vagyis jobb dolga is akad, semmint itt lógjon reggeltől estig. Ami meggyőző érv lehet amellet, hogy kötélnék álljon. Csak míg eldönti, hogyan tovább.

– De csak ideiglenesen. – Azt ígérte, egy hétig marad, és ha mindennap tart pár órát, spórolhat egy keveset az újrakezdéshez.

Mindent előlről kell kezdenie. Szó szerint. Az esküvő előtt költözött ki abból a parányi lakásból, amelyen Talia Simmsszel, egy balerina barátnőjével osztozott. Azóta földönfutóvá vált. Se otthona, se munkája. Talpra kell állnia.

– Adj magadnak egy esélyt, aztán meglátod! Az is lehet, hogy erre születted.

Ki tudja? Mindig tanítani akart, de abból nem tud megélni. Itt nem. New York a világ egyik legnagyobb városa, ám ha úgy dönt, hogy Manhattanben marad, akkor számtalan másik hely közül választhat. Nem maradhat itt, ahol minden és mindenki a múltra emlékezteti. Akkor sem, ha az ajánlat végtelenül csábító. Pillantása ismét a tangós képre siklott, és megint kirázta a hideg. Azt hitte, a sárga taxik körül örvénylő havazás az oka. Zander Wilde már nem hozza lázba. Többé már nem.

– A balettcipőm Cambridge-ben maradt.

– Nem gond. Mivel boltot is viszünk, rengeteg van készleten. Szerintem a régi táskád is itt lesz valahol.

– Legyen inkább új – vágta rá Allegra, miután lenyelte a torkát szorongató gombócot.

Az elmúlt tizennégy évben egyszer sem nézett vissza. Most sem fog elkezdni merengeni a múlton. Még akkor sem, ha volna olyan, amire érdemes volna emlékezni.

3. FEJEZET

Zander csak egy kevéske alvást követően szándékozott visszatérni az irodájába, ám sehogy sem akaródzott neki elaludni. Valahányszor lehunyta a szemét, a gondolatai Allegrára terelődtek, ami nyugtalansággal töltötte el. Ha őszinte akart lenni magához, nem volt különösebben ellenére, hogy a lány befészkelte magát az otthonába. Amikor belépett az ajtón, egy másodpercig azzal kábította magát, hogy Allegra talán pont őrá várt. Aztán feleszmélt. A lány bizonyára semmivel sem vágyott jobban a viszontlátásra, mint ő. Ami a születésnap partiján történeteket tekintve tökéletesen érthető. Ám szemernyi megbánás sem maradt benne, miután elolvasta az esküvői rovatban összehordott badarságokat. Allegra hirtelen felbukkanása a feje tetejére állította az egész életét. Most pedig kénytelen vele egy fedél alatt lenni.

– Zander, volna egy perced? – kérdezte Ryan, aki hozzá hasonlóan szintén zaklatottnak tűnt.

– Persze – intette közelebb Zander a küszöbön álló férfit, bár biztos volt benne, bármit is akarjon közölni, nem akarja hallani. Gyanakvását az erős eszpresszó, amelyet Ryan hozott, csak tovább fokozta.

– Hidd el, szükséged lesz rá, hogy megemészd a fejleményeket – mutatott Ryan a csészére.

– Mire célzol? – érdeklődött, hiszen a helyzet rosszabb már úgyszemint lehet.

– A telefon megállás nélkül csörög – válaszolta Ryan, majd leült.

– Hadd találjam ki! Senki sem azért telefonál, hogy lefoglalja a báltermet.

– Nem – rázta meg a fejét Ryan. – Egymás után mondják vissza a korábbi előjegyzéseket.

Zander nem volt ostoba. Tisztában volt vele, hogy ínséges idők várnak rájuk. Jó pár hónapba beletelhet, amíg lecseng az örület. Ahhoz, hogy minden visszatérjen a normál kerékvágásba, legalább a már előjegyzett esküvőket le kellene szervezniük.

– Úgy érted, hogy felülnek a szóbeszédnek, és másutt akarják megtartani az esküvőjüket?

– Annyira, hogy a foglaló elvesztése miatt sem zavartatják magukat – sóhajtott Ryan. – Az esküvői rovatban leírtak sokat nyomnak a latban.

– Az egyetlen megoldás, ha mielőbb akad egy pár, aki hajlandó a Benningtonban kimondani a boldogító igent. – Zander idegei pattanásig feszültek. Most mégis mitévő legyen? Nem rángathatja a szállodába a házasulandó feleket. – Mondd, hogy maradt legalább pár előjegyzésünk!

– Bár tehetném! – fonta össze a karját Ryan. – Júniusig egyetlen előjegyzésünk sincs.

Hisz az öt hónap! Addig csódba mennek.

– Lehetetlen!

– Talán csökkentenünk kellene az árakat.

– Szó sem lehet róla! – vágta rá Zander indulatosan.

A Bennington a város egyik legelőkelőbb szállodája. Ha szárnyra kap a hír, hogy csökkentik az árakat, oda a patinás ház jó hírének. Arról nem beszélve, hogy azzal elismernék a vereséget.

– Egyetlen megoldás maradt – jelentette ki Zander.

– Éspedig? – vont a szemöldökét Ryan.

– Rávesszük az esküvői rovat szerkesztőjét, hogy vonja vissza a képtelen vádakát.

– Pompás elképzelés, de hogy gondoltad megvalósítani?

– Beszéltél a riporterrel. Remekül megértettétek egymást. Miért nem hívod el vacsorázni? Egy próbát megér.

Pláne, ha ő maga hívja meg. Tavaly Manhattan egyik legkívánatosabb agglagényének nevezte az egyik cikkében. Játszi könnyedséggel az ujsa köré csavarná. Valamiért már a gondolattól is rosszul volt. És ennek semmi köze sincs Allegra előző esti megjegyzéséhez. Legfeljebb csak egy másik nő oldalán tűnne fel a lapban. És akkor mi van?

– Csak tréfálsz, ugye? – meredt rá Ryan.

Zander a torkát köszörülte. Nem szabad állandóan Allegrára gondolnia. A lánynak semmi köze

ehhez a... Azaz mégis. Méghozzá elég sok.

– Azt akarod, hogy randizzam az újságíróval? – Ryan mély levegőt vett. – Bocsi, tesó, de ez nincs benne a munkaköri leírásomban.

– Egy szóval sem mondtam, hogy randizz vele. Csak azt, hogy hívd meg a szállodába egy kellemes vacsorára, és udvariasan kérd meg, hogy vonja vissza a sületlenséget, amit összehordott. – Járt egyáltalán az a nő a szállodában?

– Nem is tudom – sóhajtotta Ryan. – Rendben. Legyen. Vacsora a szállodában. De azért kérdeznék valamit.

– Ki vele.

– Miért pont én?

Zander az üres csészére pillantott.

– Ki más? Talán az éjjeliőr?

– Tudod, hogy nem így értettem. Csak arra volnék kíváncsi, miért nem te. – Kényszeredetten elvigyorodott. – Nem akarsz a figyelem középpontjába kerülni.

– Képzeld.

Csak hogy Ryan átlátott rajta.

– A Warren ara miatt, ugye?

– A legkevésbé sem – felelte Zander feszülten, majd kisvártatva hozzátette: – Ne hívd így! A neve Allegra. Allegra Clark.

– Tudom. Csak tesztellek, és lebuktál. – Kuncogni kezdett. – Szépen vagyunk.

– Nem kellene felhívnod a szerkesztőséget?

– Ti ketten valamikor jegyben jártatok, ugye?

– Nem. – Főleg, hogy Allegra semmire sem emlékezett a beszélgetésükből.

– Nem ő hagyott faképnél az oltárnál? – ráncolta a homlokát Ryan.

– Az Laura volt, de nem hagyott faképnél, egyszerűen csak úgy döntöttünk, hogy hiba volna, ha összeházasodnánk.

Jobb szerette volna, ha arra a sorsdöntő beszélgetésre nem a szertartás megkezdése előtt kerül sor a templom előcsarnokában, de ami történt, megtörtént. Nem voltak szerelmesek egymásba. Laurának igaza volt, amikor azt mondta, Zander elfojtja az érzéseit.

– Ha az emlékezetem nem csal, Laura menyasszonyi ruhában hagyta el a templomot. – Ryan megrázta a fejét. – Nem csoda, hogy a szökevény árak ennyire megrémítenek.

– Rémeket látsz. Csak a szálloda miatt aggódom.

– Mégis rám bízna, hogy édes kettesben elcsevegjek a szerkesztővel egy kellemes vacsora és egy pohár finom bor mellett. Véletlenül nem azért akarod rám testálni a dolgot, mert Allegra Clark ez idő szerint épp nálatok lakik?

Zander ezt eddig egy szóval sem említette. A Wilde családban semmi sem maradt soká titokban.

– Felejtsd el! Elintézem én – vont a végül a vállát a férfi.

– Biztos vagy benne?

– Csak egy vacsora, nem akarom megkérni a kezét. – Déjà vu érzése támadt. Soha többé. – Megoldom. Nem kell feláldoznod magad.

– Ha te mondd. Végül is te vagy a főnök – hagyta rá Ryan.

A főnök. Ő dirigál. Ő dönti el, mi legyen. Akkor mégis miért van olyan fura érzése?

Allegra annyira élvezte az órát a felnőttekkel, hogy végül átvette a totyogók csoportját, meg az öt- és hatévesek előkészítőjét is. Amikor végre szünetet tudott tartani, kiszaladt, hogy hozzon magának és Emilynek ebédre egy kis levest, meg egy ropogós francia bagettet.

A kis csemegeüzlet átellenben ugyanúgy festett, mint hajdanán. Az üzlet sarkában megbúvó boksztárolt Allegra hirtelen gombócot érzett a torkában. Gyorsan elkapta a tekintetét, és a várakozás perceit kihasználva inkább felhívta Spencer asszisztensét. Nem halogathatja tovább a dolgot. Szüksége van a holmijára. A pénztárcájára és a telefonjára mindenképp. Max, az üzlet tulajdonosa felismerte, és megengedte neki, hogy használja a boltot.